

граеше съ мечтъ си въ жгълтъ тамо.

— У добъръ часть ! Каза Мазаніелъ като стиснѣ до раскървяваніе съсъ слинясалѣтъ си рѣкѣ мекѣтъ и бѣлѣтъ рѣкѣ на благородника. Тѣй да бѣде ! Самъ азъ тозъ вечеръ ще вы затворѣ въ твърдыніѣтъ на св. Лаврентіѣ съ Мариѣ Аркскѣ.

— Защо не сега тутакъ си ?

— Много бързате ! Най напредъ трѣба да склучимъ спорството си като царіе, рече, като посочваше бѣдностьтъ на колибѣтъ си съ неисказанѣ подигравкѣ..... И тѣй нека обѣдвамы сега наедно, господинѣ маркизе.....

И приближи на непріятніѣтъ трапезѣ на коіѣто чернытъ и сбърчаннытъ рѣцѣ на старѣтъ готвачкѣ бѣхѣ сложили прѣснытъ рыбы и макаронѣтъ, и съ едно страннолюбово похивваніе покани маркиза да сѣдне между него и Лузара.....

Тѣй да е ! рече и той като положи стараніе да ся насили, което надминуваше челоѣческѣтъ силы.

И като затули очи и подушваніе и вкусъ, яде отъ истѣтъ паницѣ гозбѣтъ отъ рѣцѣтъ на тѣзи бабѣ готвачкѣ. И послѣ пи отъ прѣстенѣ ссѣдѣ наедно съ разбойника и рыбаля — съ първытъ за Смъртытъ полкѣ, а съ вторытъ за освобожденіе на Неаполь па и съ двамата най послѣ за истребваніе на прѣдателятъ.

Като ся свърши обѣдѣтъ, нужно бѣше една почивка, и рыбалятъ ся прострѣ на сламенѣтъ си постелкѣ, а разбойникѣтъ на стивѣтъ отъ плѣчкосанытъ скѣпоцѣнны тканія, па поканихѣ и Шатильона да земе участіе въ това възблагодареніе.

Благородникѣтъ призеленѣваше, червѣше ся, задушаваше ся отъ срамъ и гнѣвъ, но усмихваше ся на вѣжливоствѣтъ на домакыня и гы пріимаше. Тѣй що принуди ся да пріеме и това послѣдне поканваніе, като поиска прошкѣ въ умѣтъ си отъ прѣдѣдытъ си, склопи очи, затули носѣ